

Arrest

nr. 245 144 van 30 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 mei 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekers, bijgestaan door advocaat K. STOROJENKO en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 2019 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken in.

Op 17 december 2019 richtte de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overnameverzoek aan de Tsjechische instanties op grond van artikel 12.4 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een

onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 17 januari 2020 stemden de Tsjechische autoriteiten op grond van artikel 12(2) van de Dublin III-verordening in met de overname van verzoekers.

Op 12 mei 2020 nam de gemachtigde een overdrachtsbesluit (beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - bijlage 26quater) ten aanzien van beide verzoekers.

Ten aanzien van verzoeker luidt de eerste bestreden beslissing als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : Y.

voornaam : U.

geboortedatum : [...]1984

geboorteplaats : D.

nationaliteit : Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer Y. U., verder de betrokkene, die verklaart afkomstig te zijn uit de Russische Federatie, bood zich op 28.10.2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 28.10.2019 diende hij effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde zijn origineel rijbewijs voor met nummer 750272. Hij verklaarde dat hij zijn paspoort weggooide in een tankstation onderweg naar België en dat het paspoort een visum bevatte voor Tsjechië, dat geldig was van 11.10.2019 tot 02.11.2019.

Op 12.12.2019 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in april 2019 de Russische Federatie verliet en 3 à 4 maanden in Ingoesjetie verbleef. Hij verklaarde dat hij op 27.10.2019 met het vliegtuig van de Russische Federatie naar Tsjechië reisde en vervolgens met de auto doorreisde naar België. De betrokkene verklaarde dat hij op 28.10.2019 in België aankwam. Hij verklaarde dat hij steeds legaal reisde.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op, die door het Visuminformatiesysteem conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 werd verstrekt. De treffer bevestigde dat de Tsjechische consulaire diensten te Moskou, Russische Federatie, de betrokkene een visum verstrekten en dat het visum geldig was voor één binnenkomst en voor een verblijf van 8 dagen tussen 11.10.2019 en 02.11.2019. Uit de treffer bleek dat de betrokkene in het VIS gekend is als I. U. en dat het visum werd afgeleverd in een gewoon Russisch paspoort met nummer [...], afgegeven op 29.07.2019 en geldig tot 29.07.2024.

Op 17.12.2019 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Tsjechische instanties op basis van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Tsjechische autoriteiten stemden op 17.01.2020 in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 12.12.2019 gehoord en verklaarde sinds 26.06.2019 gehuwd te zijn met K. L., vrouw, geboren op [...]1989 te N., USSR, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in

Brussel. De betrokkene verklaarde één zoon te hebben, Y. M.-S., geboren op [...]2019 te Gent, België, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Brussel.

De betrokkene diende samen met zijn echtgenote K. L. een verzoek om internationale bescherming in in België. Hij verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij in het verleden hoorde dat vluchtelingen in België bescherming krijgen en veilig zijn. Hij verklaarde ook dat België een menselijke houding heeft ten aanzien van vluchtelingen. Met betrekking tot een overdracht verklaarde hij dat hij Tsjechië helemaal niet kent en dat het enkel een doorreisland was. De betrokkene gaf aan dat hij vanaf het begin de intentie had om naar België te komen en dat hij ook niet heeft verbleven in Tsjechië. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij nachtmerries heeft en angst heeft voor veel geluiden. Hij gaf aan dat telkens wanneer er aan de deur wordt geklopt, hij bang is om te worden gearresteerd, en dat hij altijd denkt dat hij wordt achtervolgd. Hij verklaarde ook dat hij in het verleden een schedeltrauma en hersenschudding had. De betrokkene legde een medisch attest voor waaruit blijkt dat hij op 09.12.2019 door een arts in Ingoesjetij werd gezien en deze arts vaststelde dat de betrokkene door een schedeltrauma met hersenschudding in april 2019 posttraumatische stoornissen heeft, zoals slecht geheugen, concentratieverlies, hoofdpijn, angstaanvallen en slaapstoornissen. De betrokkene legde tevens een medisch verslag voor van april 2019. Uit de Nederlandse vertaling blijkt dat de betrokkene met spoed naar het ziekenhuis in Ingoesjetij werd gebracht en er van 26.04.2019 tot 17.05.2019 werd behandeld voor onder meer een aantal fractures en een hersenschudding. Uit het verslag blijkt dat hij op 29.04.2019 werd geopereerd aan het gezicht en dat de postoperatieve periode zonder complicaties verliep en hij in bevredigende staat uit het ziekenhuis werd ontslagen.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij met onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Tsjechië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Tsjechische instanties stemden op 17.01.2020 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Tsjechië een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Tsjechië zal de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij hoorde dat vluchtelingen in België bescherming krijgen en veilig zijn en dat België menselijk is ten aanzien van vluchtelingen. In dat verband wijzen we erop dat Tsjechië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Tsjechische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Tsjechië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wensen tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Tsjechië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Tsjechische instanties en zo nodig bij het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We benadrukken verder dat we niet in kennis zijn van concrete elementen betreffende de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Tsjechië waaruit zou kunnen blijken dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Tsjechië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. We benadrukken verder ook dat indien er betreffende de opvangfaciliteiten en -voorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Tsjechië op bepaalde onderdelen problemen zouden kunnen worden geïdentificeerd, dit niet

automatisch zou impliceren dat er sprake is van structurele tekortkomingen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen zouden kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Tsjechië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij Tsjechië niet kent en het enkel een doorreisland was. In dit verband benadrukken we dat uit opzoeking in het Visuminformatiesysteem wel duidelijk blijkt dat de betrokkene zich richtte tot de Tsjechische consulaire autoriteiten om een visum te bekomen om het Schengengebied binnen te komen. In Verordening (EU) nr. 604/2013 werden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en op grond van artikel 12(2) van deze verordening verklaarden de Tsjechische autoriteiten zich bevoegd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Het feit dat de betrokkene Tsjechië slechts als een doorreisland beschouwde, doet hier geen afbreuk aan.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij Tsjechië niet kent, merken we op dat artikel 5 van de Opvangrichtlijn 2013/33/EU de lidstaten ertoe verplicht om binnen een redelijke termijn van ten hoogste 15 dagen na de indiening van het verzoek om internationale bescherming ten minste informatie over de geldende voordelen en over de verplichtingen die verzoekers moeten nakomen in verband met de opvangvoorzieningen te voorzien. Deze informatie moet worden voorzien in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij deze verstaat. Er zijn geen aanwijzingen dat de betrokkene niet de nodige informatie zal krijgen over de procedure wanneer hij na overdracht een verzoek om internationale bescherming indient in Tsjechië.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij hoorde dat vluchtelingen in België bescherming krijgen en veilig zijn. De betrokkene geeft niet aan waarom hij zich in Tsjechië niet veilig zou kunnen voelen en waarom Tsjechië hem niet de nodige bescherming zou kunnen bieden. We merken op dat de betrokkene op geen enkele manier aan de hand van concrete elementen bewijst dat hij enig risico zou lopen in Tsjechië, in die mate dat een overdracht aan Tsjechië een blootstelling aan omstandigheden zou inhouden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken dat de betrokkene zich in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid kan wenden tot de bevoegde Tsjechische instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan onzes inziens niet worden besloten dat de Tsjechische instanties de betrokkene in geval van problemen inzake zijn persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden bieden.

De betrokkene diende samen met zijn echtgenote K. L. een verzoek om internationale bescherming in België in. We merken op dat er ook voor zijn echtgenote op 17.12.2019 een overnameverzoek aan de Tsjechische instanties werd gericht en dat de Tsjechische instanties ook voor haar op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 instemden met overname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Ook voor haar wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) uitgevaardigd, op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Tsjechië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat hij nachtmerries heeft en angst heeft voor veel geluiden. Hij gaf aan dat telkens wanneer er aan de deur wordt geklopt, hij bang is om te worden gearresteerd, en dat hij altijd denkt dat hij wordt achtervolgd. Hij verklaarde ook dat hij in het verleden een schedeltrauma en hersenschudding had. De betrokkene legde een medisch attest voor waaruit blijkt dat hij op 09.12.2019 door een arts in België werd gezien en deze arts vaststelde dat de betrokkene door een schedeltrauma met hersenschudding in april 2019 posttraumatische stoornissen heeft, zoals slecht geheugen, concentratieverlies, hoofdpijn, angstaanvallen en slaapstoornissen. De betrokkene legde tevens een medisch verslag voor van april 2019. Uit de Nederlandse vertaling blijkt dat de betrokkene met spoed naar het ziekenhuis werd gebracht en er van 26.04.2019 tot 17.05.2019 werd behandeld voor onder meer een aantal fractures en een hersenschudding. Uit het verslag blijkt dat

hij op 29.04.2019 werd geopereerd aan het gezicht en dat de postoperatieve periode zonder complicaties verliep en hij in bevredigende staat uit het ziekenhuis werd ontslagen

We erkennen dat de betrokkene medische problemen heeft. We wijzen er echter op dat de in het administratief dossier aanwezige documenten geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de elementen in het administratief dossier kan niet worden besloten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Tsjechië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Tsjechië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Tsjechië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Tsjechië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. In het MIPEX Country Report over Tsjechië dat in 2016 werd gepubliceerd in het kader van het IOM-project "Fostering Health Provision for Migrants, the Roma and other Vulnerable Groups" (Helena Hnilicová, Karolina Dobiésová and Pave! Cizinský, coord. David INGLEBY, beschikbaar op https://eea.iom.int/sites/default/files/publication/document/CZECH_REPUBLIC_MIPEX_Health.pdf, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) werd ook een hoofdstuk gewijd aan de toegang van asielzoekers tot gezondheidszorg. Volgens het verslag hebben verzoekers om internationale bescherming recht op medische zorg zodra hun procedure is gestart (blz. 16). Er werd geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen inzake gezondheidszorg voor verzoekers die zouden kunnen leiden tot de conclusie dat overdracht een risico zou inhouden van schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen wat de gezondheidssituatie van de betrokkene betreft ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake is van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Tsjechië en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

In het akkoord van 17.01.2020 verzoeken de Tsjechische instanties uitdrukkelijk in geval van bijzondere behoeften de overdracht ten minste 7 werkdagen vooraf aan te kondigen.

We benadrukken dat de betrokkene voor overdracht in het bezit kan worden gesteld van voldoende medicijnen om een eventuele leemte van enkele dagen te overbruggen.

Indien de betrokkene door de huidige gezondheidsomstandigheden niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dient hij om een verlenging van deze termijn te verzoeken, zodat de overdracht van de betrokkene op een later moment kan worden georganiseerd, wanneer de gezondheidsomstandigheden dit toelaten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*3*, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Tsjechische autoriteiten”*

Ten aanzien van verzoekster luidt de tweede bestreden beslissing als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : K.

voornaam : L.

geboortedatum : [...]1989

geboorteplaats : N.

nationaliteit : Russische Federatie

+ 1 minderjarig kind:

Y. M.-S., m, [...]2019, Russische Federatie

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Tsjechië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw K. L., verder de betrokkene, die verklaart afkomstig te zijn uit de Russische Federatie, bood zich op 28.10.2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan, waarbij zij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 28.10.2019 diende zij effectief een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde haar origineel Russisch binnenlands paspoort voor met 9009930153, afgegeven op 13.10.2009. De betrokkene verklaarde dat haar echtgenoot haar paspoort

verscheurde en dat het paspoort een visum bevatte voor Tsjechië, dat geldig was van 11.10.2019 tot 02.11.2019 en in Rusland werd afgeleverd.

Op 12.12.2019 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij dat zij op 18.09.2019 van Ossetië naar Rostov reisde, op 27.10.2019 met het vliegtuig van de Russische Federatie naar Tsjechië reisde en vervolgens met de auto doorreisde naar België via een aantal voor haar onbekende landen. De betrokkene verklaarde dat zij op 28.10.2019 in België aankwam. Zij verklaarde dat zij steeds legaal reisde.

Vingerafdrukkenonderzoek leverde een treffer op, die door het Visuminformatiesysteem conform artikel 21 van Verordening (EG) nr. 767/2008 werd verstrekt. De treffer bevestigde dat de Tsjechische consulaire diensten te Moskou, Russische Federatie, de betrokkene een visum verstrekten en dat het visum geldig was voor één binnenkomst en voor een verblijf van 8 dagen tussen 11.10.2019 en 02.11.2019. Uit de treffer bleek dat het visum werd afgeleverd in een gewoon Russisch paspoort met nummer 655392513, afgegeven op 19.01.2018 en geldig tot 19.01.2023.

Op 17.12.2019 werd voor de betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Tsjechische instanties op basis van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De Tsjechische autoriteiten stemden op 17.01.2020 in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd op 12.12.2019 gehoord en verklaarde sinds 26.06.2019 gehuwd te zijn met Y. U., man, geboren op [...]1984 te D., Russische Federatie, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats in Brussel. De betrokkene verklaarde één zoon te hebben, Y. M.-S., geboren op [...]2019 te Gent, België, met de Russische nationaliteit en met huidige verblijfplaats te Brussel.

De betrokkene diende samen met haar echtgenoot Y. U. een verzoek om internationale bescherming in in België. Zij verklaarde naast haar echtgenoot en zoon geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat ze naar België kwam omdat België volgens haar het meest humane land is, de mensen zeer vriendelijk zijn en ze hoorde dat vluchtelingen heel begripvol worden ontvangen en de sociale hulp er goed zou zijn. De betrokkene verklaarde met betrekking tot een overdracht aan Tsjechië dat er veel racisme is in Tsjechië, evenveel als in haar land van herkomst. Ze verklaarde dat er heel veel Russen zijn en ze hun reis zodanig regelden dat ze niet in Tsjechië zouden moeten overnachten. De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn en enkel stress te hebben. Ze verklaarde dat zij door de problemen van haar man een depressie achter de rug heeft en ook een zware zwangerschap achter de rug heeft waarbij ze vaak is flauwgevallen. De betrokkene gaf aan dat ze alles achterlieten door de problemen van haar man en dat ze de Belgische autoriteiten smeekt hen niet terug te sturen naar hun land van herkomst omdat haar man zou worden vermoord.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een

bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Tsjechië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Tsjechische instanties stemden op 17.01.2020 in met de overname van de betrokkene op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Tsjechië een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen. Tsjechië zal de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Tsjechië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat België volgens haar het meest humane land is en ze hoorde dat vluchtelingen er begripvol worden ontvangen en de sociale hulp er goed is. Ze geeft niet aan waarom Tsjechië geen humaan land zou zijn en in welke zin verzoekers om internationale bescherming er niet begripvol zouden worden ontvangen en geen hulp zouden krijgen. We wijzen erop dat Tsjechië partij is bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Tsjechische instanties het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM naleven. Tsjechië onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wensen tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt meer bepaald in het geval van Griekenland later wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Tsjechië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Tsjechische instanties en zo nodig bij het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We benadrukken verder dat we niet in kennis zijn van concrete elementen betreffende de asielpprocedure of de opvangvoorzieningen in Tsjechië waaruit zou kunnen blijken dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Tsjechië dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. We benadrukken verder ook dat indien er betreffende de opvangfaciliteiten en -voorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Tsjechië op bepaalde onderdelen problemen zouden kunnen worden geïdentificeerd, dit niet automatisch zou impliceren dat er sprake is van structurele tekortkomingen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Tsjechië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen zouden kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Tsjechië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat zij naar België kwam omdat de mensen er heel vriendelijk zijn en gaf aan dat er in Tsjechië veel racisme is en veel Russen zijn. Ze verklaarde ook dat ze hun reis zodanig regelden dat ze niet hoefden te overnachten in Tsjechië. Allereerst benadrukken we nogmaals dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. In verband met het bovenstaande benadrukken we verder dat uit opzoeking in het Visuminformatiesysteem wel duidelijk blijkt dat de betrokkene zich richtte tot de Tsjechische consulaire autoriteiten om een visum te bekomen om het Schengengebied binnen te komen. De Tsjechische autoriteiten verklaarden zich derhalve op grond van artikel 12(2) van bovenstaande verordening bevoegd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene.

Met betrekking tot discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Tsjechische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscollèges in Tsjechië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Tsjechische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan de betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

De betrokkene gaf aan dat ze alles achterlieten door de problemen van haar man en dat ze de Belgische autoriteiten smeekt hen niet terug te sturen naar hun land van herkomst omdat haar man zou worden vermoord. We benadrukken dat er bij deze beslissing geen uitspraak wordt gedaan over toekenning van internationale bescherming. Deze beslissing betreft wel de vaststelling en kennisgeving van de lidstaat die op grond van Verordening (EU) nr. 604/2013 verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. De Tsjechische autoriteiten stemden op 17.01.2020 in met de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en een verzoek om internationale bescherming zal derhalve door de Tsjechische autoriteiten worden behandeld.

De betrokkene diende samen met haar echtgenoot Y. U. een verzoek om internationale bescherming in België in. We merken op dat er ook voor haar echtgenoot op 17.12.2019 een overnameverzoek aan de Tsjechische instanties werd gericht en dat de Tsjechische instanties ook voor hem op grond van artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 instemden met overname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Ook voor hem wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) uitgevaardigd, op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Tsjechië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene verklaarde in goede gezondheid te zijn en enkel stress te hebben. Ze verklaarde dat zij door de problemen van haar man een depressie achter de rug heeft en ook een zware zwangerschap achter de rug heeft waarbij ze vaak is flauwgevalen. We benadrukken dat de betrokkene aangeeft dat haar depressie en haar zwangerschap voorbij zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat ze op 10.11.2019, circa een half jaar geleden, bevallen is van een zoon. We wijzen erop dat er in het administratief dossier van de betrokkene geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De elementen in het administratief dossier van de betrokkene geven geen aanleiding tot het besluit dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Tsjechië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Tsjechië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Tsjechië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Tsjechië van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. In het MIPEX Country Report over Tsjechië dat in 2016 werd gepubliceerd in het kader van het IOM-project "Fostering Health Provision for Migrants, the Roma and other Vulnerable Groups" (Helena Hnilicová, Karolína Dobiášová and Pavel Čížinský, coord. David INGLEBY, beschikbaar op https://eea.iom.int/sites/default/files/publication/document/CZECH_REPUBLIC_MIPEX_Health.pdf, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) werd ook een hoofdstuk gewijd aan de toegang van asielzoekers tot gezondheidszorg. Volgens het verslag hebben verzoekers om internationale bescherming recht op medische zorg zodra hun procedure is gestart (blz. 16). Er werd geen melding gemaakt van noemenswaardige problemen inzake gezondheidszorg voor verzoekers die zouden kunnen leiden tot de conclusie dat overdracht een risico zou inhouden van schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen wat de gezondheidssituatie van de betrokkene betreft ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk

vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake is van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Tsjechië en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

In het akkoord van 17.01.2020 verzoeken de Tsjechische instanties uitdrukkelijk in geval van bijzondere behoeften de overdracht ten minste 7 werkdagen vooraf aan te kondigen.

We benadrukken dat de betrokkene voor overdracht in het bezit kan worden gesteld van voldoende medicijnen om een eventuele leemte van enkele dagen te overbruggen.

Indien de betrokkene door de huidige gezondheidsomstandigheden niet binnen de opgelegde termijn gevolg kan geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dient zij om een verlenging van deze termijn te verzoeken, zodat de overdracht van de betrokkene op een later moment kan worden georganiseerd, wanneer de gezondheidsomstandigheden dit toelaten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Tsjechië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Tsjechische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Tsjechische autoriteiten (4).”

2. De rechtspleging

Artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier. Ten laatste bij dit administratief dossier kan zij een nota met opmerkingen voegen, tenzij ze voor het verstrijken van de voornoemde termijn van acht dagen, de griffie in kennis stelt van het feit dat ze deze nota zal meedelen binnen vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep. De mogelijkheid voor de verwerende partij om de nota met opmerkingen binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van het beroep in te dienen, is niet van toepassing op de beroepen die worden behandeld binnen de termijnen bedoeld in artikel 39/76, §3, derde lid. [...]”

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

Verweerder liet eveneens na het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de Vreemdelingenwet dienen de door de verzoekers vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. De feiten onder 1 zijn dan ook de feiten zoals weergegeven door verzoekers en de bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

Artikel 29, 1 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft. [...]”(eigen onderlijnen).

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In principe was België ertoe gehouden op grond van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening verzoekers uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek over te dragen aan de Tsjechische autoriteiten. Anders dan verzoekers in hun eerste middel voorhouden kan het startpunt van de termijn van zes maanden op geen ander punt aanvangen dan vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat, in casu Tsjechië. Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 29, 1 van de Dublin III-verordening. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt volgens de voormelde bepaling de verplichting voor Tsjechië om verzoekers over te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op België, tenzij verzoekers onderduiken zodat België de termijn tot 18 maanden kan verlengen.

In casu hadden de Tsjechische autoriteiten op 17 januari 2020 aangegeven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de internationale beschermingsverzoeken van verzoekers en willigden zij de overnameverzoeken van de gemachtigde in. Die datum vormt het startpunt voor de berekening van de termijn en niet 28 oktober 2019 (datum indien verzoek internationale bescherming), noch 12 december 2019 (datum Dablingehoor), zoals verzoekers verkeerdelijk voorhouden in hun verzoekschrift.

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 18 juli 2020. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van zes maanden zoals deze in beginsel geldt, op datum van de zitting is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Echter, op 23 juni 2020 nam de gemachtigde de beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer omdat verzoekers volgens de gemachtigde ondergedoken zijn. Dit is binnen de termijn van zes maanden na de aanvaarding door Tsjechië. Deze werden ter kennis gebracht op het door verzoekers in hun verzoekschrift opgegeven adres, doch werden niet aangevochten voor de Raad.

De Raad moet bijgevolg vaststellen dat die beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn definitief geworden zijn in het rechtsverkeer, waardoor moet aangenomen worden dat de overdrachtstermijnen verlengd zijn tot 18 maanden en verzoekers bijgevolg nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een overdracht omdat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het beschermingsverzoek nog niet van rechtswege is overgegaan naar België. Bijgevolg hebben verzoekers nog steeds belang bij de behandeling van de grond van hun beroep.

Dit werd ter zitting voorgelegd aan een tegensprekelijk debat.

De raadsman van verzoekers stelt dienaangaande dat de Raad toepassing moet maken van artikel 159 van de Grondwet en de exceptie van onwettigheid moet toepassen op de beslissingen van 23 juni 2020 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer en bijgevolg die buiten beschouwing moet laten. Hij verwijst daarbij naar de rechtspraak van de Raad in Verenigde Kamers nr. 237 903 van 2 juli 2020. De exceptie van onwettigheid vindt evenwel geen toepassing aangezien de exceptie van onwettigheid enkel de verplichting voor de rechter inhoudt om reglementaire besluiten en verordeningen

van een administratieve overheid buiten toepassing te laten als zij niet met de wet overeenstemmen, maar is niet van toepassing op individuele beslissingen die niet zijn aangevochten en bijgevolg definitief in het rechtsverkeer zijn. Er is immers een vermoeden van wettigheid van de individuele administratieve rechtshandeling.

De Raad kan de redenering van de raadsman van verzoekers bijgevolg niet volgen daar het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat de regelmatigheid van definitief geworden individuele beslissingen niet meer kan worden betwist, ook niet bij wijze van een exceptie van onwettigheid overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.585 en RvS 16 september 2010, nr. 207.399). Verweerder sluit zich ter zitting bij die zienswijze aan.

In casu behouden verzoekers het belang bij hun beroep.

Het beroep is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

In hun eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3, 21 en 29 van de Dublin III-verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU (hierna: het Handvest), van het vertrouwensbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

*

Art. 21 van de Dublin III- verordening bepaalt: [...]

Artikel 29 van de Dublin III - verordening, bepaalt: [...]

Artikel 29, 2 van de Dublin III - verordening bepaalt verder: [...]

“Uit deze bepalingen bepalingen en bovenstaande rechtsbeginselen volgt dat het wel degelijk de bedoeling is om zo spoedig mogelijk een overname te verzoeken.

Reeds op 28 oktober 2019 was verwerende partij op de hoogte dat concluderende partij een visum had verkregen voor Tsjechië en toch worden zij pas op 12 december gehoord en pas nadien wordt een overnameverzoek gericht. Aan de voorwaarde dat het verzoek zo snel mogelijk moet ingediend worden is niet voldaan waardoor de overdrachtstermijn dient gerekend te worden vanaf 28 oktober 2019 en niet vanaf 12 december 2019. De zes maanden termijn tot uitvoering zijn overschreden.

*

Dat artikel 3, lid 2 van de Dublin Vordering een soevereiniteitsclausule bevat.

Dat dit artikel als volgt luidt :

" Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan

worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan. Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat "

Het artikel 3 E.V.R.M. bepaalt:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.'

Het artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod:

'Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen en bestraffingen.'

Overwegend dat het arrest *Tarakhel c. Suisse* van het Europees Hof van de Rechten van de Mens benadrukt de plicht voor elke lidstaat na te gaan of, overwegend de persoonlijke situatie en de specifieke en kwetsbare situatie van de asielzoekers, de lidstaat die in de eerste plaats de verantwoordelijke lidstaat is conform de Dublin Verordening, de materiële voorwaarden van een opvang voldoet.

Dat in casu verwerende partij slechts verwijst naar een rapport van 2016 en de mooie woorden van Tsjechië.

In de praktijk blijkt echter dat de houding van Tsjechië ten aanzien van (kandidaat) vluchtelingen tot een veroordeling van het Hof van Justitie (arrest d.d. 2 april 2020 C-715/17, C-718/17 en C-719/17) (inzake het EU-hervestigingsplan).

Verzoekende partij heeft meer dan één verhaal gehoord inzake racisme en geweld tegen vluchtelingen/migranten in Tsjechië en dan vooral wanneer ze moslim zijn. De vrees voor discriminatie, slechte behandeling en lamentabele opvangcondities is gegrond en wordt bevestigd in verschillende artikelen:

"Als je de Tsjechische media volgt, lijkt het alsof we in een apocalyptische tijd leven, in een oorlog tegen het kwaad. Eerder lekten er documenten van een bekend mediabedrijf waarin de opdracht werd gegeven vluchtelingen alleen in een negatief daglicht te zetten. Je moet het effect hiervan niet onderschatten: mensen belden de politie op omdat ze migranten in hun bos hadden gezien. Later bleken dit houthakkers te zijn. Ook zijn er bewapende burgerwachten, een soort paramilitaire groepen die dorpen moeten beschermen. Je ziet het ook in Polen en Hongarije. Het komt van onderaf, bij het volk vandaan, maar wordt ideologisch gesteund door populistische overheid..."

*"The Czech Prime Minister, Andrej Babis, says his country will not accept one single refugee, and neither should the rest of the European Union."*²

- "Czech legislation, including a 2017 amendment to the Law on Foreign Nationals, provides broad justification for immigration detention, prompting criticism from the UN Human Rights Committee and other observers.
- The country rarely uses non-custodial "alternatives to detention," instead emphasising concerns that migrants will abscond to continue their journeys to other destinations in Europe.
- Families are systematically detained with their children, who are considered to be "accompanying" their parents in detention and are thus not afforded the same individual guarantees afforded to people who are officially in detention.
- Although non-citizens have the right to receive visits from lawyers or legal representatives, access is often impeded, challenging their ability to appeal detention decisions before an administrative court.

- *Detainees—including children—are required to pay for their detention, and those who do not have sufficient funds are provided with a debt notice upon release.*
- *Observers have expressed concern over the use of private security guards in detention centres, who reportedly receive inadequate training and lack competence.”*

“The Committee Experts discussed the proliferation of hate speech on social media against Roma, migrants, Muslims, Jews and lesbian, gay, bisexual, transgender and intersex persons, including by high-level politicians.

...

Epecially problematic was the encouragement of public perception of immigration as a threat to public security and the use of the media to instil fear of migrants and strengthen stereotypical prejudices because of ethnicity or religion. The political atmosphere was hostile to refugees ...

Citing reports of interference of the executive and the legislature in the judiciary and political influence in high-profile cases,”

Hieruit blijkt aldus dat er een redelijke twijfel kan zijn omtrent een schending van artikel 3 EVRM en art. 4 van het EU-Handvest bij terugkeer naar Tsjechië.

Daarenboven is de psychologische medische toestand van zowel meneer (vooral) als mevrouw zeer precair. In de bestreden beslissing is nergens terug te vinden of er toegang is tot psychologische hulp.

Verzoekende partij vreest dan ook bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

Onder de coronacrisis en pandemie zijn de omstandigheden voor (kandidaat)vluchtelingen des te schrijnender geworden.

Ook het belang van de vriendschap met de Belgische familie voor het welzijn van verzoekende partij mag niet onderschat worden.

Dat het middel in al zijn onderdelen gegrond is.”

Na een theoretische uiteenzetting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het citeren van de artikelen 21 en 29 van de Dublin III-verordening voeren verzoekers in het eerste onderdeel van het enig middel aan dat uit de vermelde bepalingen en rechtsbeginselen volgt dat het de bedoeling is om zo spoedig mogelijk om een overname te verzoeken. Verzoekers stellen dat de gemachtigde reeds op 28 oktober 2019 op de hoogte was dat verzoekers een Tsjechisch visum hadden gekregen en toch werden zij pas op 12 december gehoord en pas nadien werd een overnameverzoek gericht. Nu aan die voorwaarde van het zo snel mogelijk indienen van het overnameverzoek niet was voldaan, diende volgens verzoekers de overdrachtstermijn berekend te worden vanaf 28 oktober 2019 en niet vanaf 12 december 2019. De termijn voor overdracht is verstreken.

Artikel 21 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.”

Uit deze bepaling blijkt inderdaad dat het aan de lidstaat toekomt om zo snel mogelijk een overnameverzoek te richten aan de volgens de gemachtigde verantwoordelijke lidstaat. Er blijkt evenwel ook uit de voormelde bepaling dat de gemachtigde daar maximum drie maanden de tijd voor heeft “na de indiening van het verzoek”. Het gaat om de indiening van het verzoek om internationale bescherming. In casu is niet betwist dat verzoekers hun verzoek om internationale bescherming hebben ingediend op 28 oktober 2019. De gemachtigde had bijgevolg tijd voor de overnameverzoeken tot 28 januari 2020. Op 17 december 2019 richtte de gemachtigde bijgevolg ruim op tijd de overnameverzoeken aan Tsjechië. Er blijkt ten overvloede niet dat de gemachtigde onnodig heeft getalmd.

De termijn voorzien in artikel 21 van de Dublin III-verordening voor het indienen van de overnameverzoeken is gerespecteerd.

Waar verzoekers uit hun redenering aangaande het richten van de overnameverzoeken aan Tsjechië ook nog afleiden dat de overdrachtstermijn had moeten berekend worden vanaf 28 oktober 2019 en niet vanaf 12 december 2019, datum van hun gehoor en dus de zesmaandentermijn is overschreden, kan de Raad om de supra uiteengezette redenen niet volgen. Zoals gesteld is de enige valabele startdatum voor het berekenen van de overdrachtstermijn, de datum van akkoord. Op 28 oktober 2019 dienden verzoekers net de verzoeken om internationale bescherming in. Het is onmogelijk dat op de dag van het indienen van een beschermingsverzoek al een akkoord van de volgens de gemachtigde verantwoordelijke lidstaat voor overname of terugname zou voorliggen. Ook de datum van het gehoor op 12 december 2019 heeft geen uitstaans met de startdatum voor de overdrachtstermijn, zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening. Supra werd evenwel vastgesteld dat ondertussen de termijn van zes maanden voor overdracht inderdaad is verstreken, doch de gemachtigde heeft die termijn tot 18 maanden verlengd wegens onderduiken en verzoekers hebben niet tijdig in rechte tegen die beslissingen opgetreden.

Met hun betoog hebben verzoekers geen schending van de artikelen 21 en 29 van de Dublin III-verordening aannemelijk gemaakt. De gemachtigde heeft hierbij ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk gehandeld.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541).

In casu ziet de Raad niet in hoe het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Er kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde van een vaste gedragslijn is afgeweken en er wordt niet aangevoerd dat de gemachtigde is teruggekomen op een toezegging of belofte, wat ook niet blijkt.

In het tweede onderdeel van het enig middel citeren verzoekers artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening, artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest en het arrest Tarakhel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hij stipt aan dat het Hof vereist dat rekening wordt gehouden met de specifieke en kwetsbare situatie van asielzoekers en dat moet worden nagegaan of aan de materiële voorwaarden van de opvang is voldaan. Verzoekers bekritisieren dat de gemachtigde maar heeft verwezen naar een rapport van 2016 en de mooie woorden van Tsjechië. Ze stippen aan dat Tsjechië werd veroordeeld door het Hof van Justitie inzake het EU-hervestigingsplan. Daarnaast wijzen ze op het racisme en geweld tegen vluchtelingen en migranten in Tsjechië. Vervolgens citeren verzoekers uit diverse artikelen om te stellen dat hun vrees voor discriminatie, slechte behandeling en lamentabele opvangomstandigheden gegrond is. Volgens verzoekers kan uit die citaten afgeleid worden dat er redelijke twijfel bestaat omtrent de schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekers vervolgen met het standpunt dat nergens in de beslissing iets terug te vinden is over de toegang tot psychologische hulp, ook al is de toestand van mijnheer en mevrouw zeer precair. Verzoekers vrezen een gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning. Tot slot stippen verzoekers nog aan dat de omstandigheden voor kandidaat-vluchtelingen onder de coronacrisis en -pandemie des te schrijnend zijn geworden en dat het belang van de Belgische familie waarmee ze bevriend zijn voor het welzijn van verzoekers niet mag onderschat worden.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM of het Hof) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker van internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoekers toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het

nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoekers zijn ervan overtuigd dat Tsjechië zijn verplichtingen niet zal nakomen en verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 2 april 2020, C-715/17, C-718/17 en C-719/17. De Raad meent evenwel dat uit dit arrest weliswaar blijkt dat het Hof van Justitie heeft vastgesteld dat Tsjechië zijn verplichtingen niet is nagekomen die voortvloeiden uit artikel 5, lid 2 van besluit 2015/1523 en artikel 5, lid 2 van besluit 2015/1601 inzake hervestiging van verzoekers van internationale bescherming uit Griekenland en Italië, maar dat hieruit niet kan blijken dat Tsjechië ook zijn verplichtingen die voortvloeien uit de Dublin III-verordening of uit de andere richtlijnen vervat in het asylum acquis niet zou nakomen.

Wat betreft de vrees voor racisme en geweld tegen verzoekers van internationale bescherming, blijkt dat verzoekers deze ook geuit hebben in hun Dublingehoor. De gemachtigde heeft dienaangaande evenwel gemotiveerd dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft tot de conclusie dat de Tsjechische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en rechtscolleges in Tsjechië. Dit impliceert volgens de gemachtigde niet dat de Tsjechische autoriteiten hun verplichtingen niet nakomen en niet bij machte zijn om passende bescherming te bieden. De artikelen waaruit verzoekers citeren die betrekking hebben op een bekend mediabedrijf waar de opdracht bestond alleen negatief te berichten over vluchtelingen; het feit dat sommige mensen de politie belden om migranten in het bos te melden, terwijl het om houthakkers ging; het bestaan van paramilitaire groepen die bepaalde dorpen moeten beschermen; het gebruik van haatberichten in sociale media tegen onder meer migranten en moslims; het beeld dat wordt opgehangen van immigratie als een gevaar voor de openbare veiligheid en het gebruik van media om stereotiepe vooroordelen over bepaalde etnieën en religies te verspreiden, is inderdaad hoogst laakbaar, maar volstaat voor de Raad niet om aan te tonen dat elke Dublin-terugkeerder, ook zij die moslim zijn, een reëel risico lopen op foltering of een mensenwaardige of vernederende behandeling bij overdracht naar Tsjechië. Het hoeft geen betoog dat in België eveneens het gebruik van haatberichten in sociale media tegen onder meer migranten en moslims voorkomt, eveneens hangen bepaalde politieke partijen het beeld op van immigratie als een gevaar voor de openbare veiligheid en hier worden eveneens (sociale) media gebruikt om stereotiepe vooroordelen over bepaalde etnieën en religies te verspreiden.

Waar verzoekers nog citeren uit een rapport van 2018 aangaande detentie van verzoekers van internationale bescherming waarbij weinig gebruik wordt gemaakt van alternatieven voor detentie, waarbij families met hun kinderen worden vastgehouden, de toegang tot juridische bijstand bemoeilijkt wordt, soms gevraagd wordt om te betalen voor de eigen detentie en het gebruik van private veiligheidsdiensten in detentiecentra dat volgens waarnemers problematisch is wegens gebrek aan competentie, klinken deze gegevens inderdaad mogelijks problematisch. De Raad merkt evenwel op dat de bron niet specifiek ingaat op het profiel van Dublin-terugkeerders zodat niet duidelijk is of deze detentiepolitiek ook op verzoekers van toepassing zou zijn na uitdrukkelijk akkoord van de Tsjechische autoriteiten met de overname van verzoekers en nadat de Tsjechische autoriteiten aan verzoekers in het verleden een visum verstrekten. Dit relateert voor verzoekers dan ook sterk de quote die zij in hun verzoekschrift aanhalen van de eerste minister, die op een bepaald moment heeft gesteld geen vluchtelingen te willen aanvaarden. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde ook dat indien verzoekers in geval van overdracht mogelijks klachten hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, zij deze in eerste instantie dienen in te dienen bij de daartoe bevoegde Tsjechische instanties en zo nodig bij het EHRM. In casu acht de Raad dit standpunt niet onredelijk.

De Raad kan op basis van de algemene rapporten en artikelen waaruit verzoekers hebben geciteerd niet aannemen dat de situatie in Tsjechië in het algemeen zo dramatisch is dat elke terugkeerder het reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling.

Wat betreft de persoonlijke elementen eigen aan verzoekers, meer bepaald de psychologische toestand van vooral verzoeker en verzoekster en de angst dat zij geen toegang zullen vinden tot psychologische hulp, stelt de Raad vast dat de gemachtigde dienaangaande op zorgvuldige wijze onderzoek heeft gedaan naar de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers van internationale bescherming, door te verwijzen naar het MIPEX Country Report dat werd gepubliceerd in het kader van het IOM-project *"Fostering Health Provision for Migrants, the Roma and other Vulnerable Groups"* (Helena Hnilicová, Karolina Dobiášová and Pave! Cizinský, coord. David INGLEBY). Volgens het rapport, dat kan geconsulteerd worden op basis van de link in de bestreden beslissing, blijkt dat "There are no significant problems with asylum seekers' healthcare entitlements, as they are included in public health insurance from the time they initiate the asylum procedure. Nor is there any difference between asylum seekers and Czech nationals in terms of the health services covered." ("Er zijn geen significante problemen voor toegang tot gezondheidszorg voor asielzoekers, aangezien ze worden inbegrepen in de publieke gezondheidsverzekering van zodra zij een internationale beschermingsprocedure beginnen. Evenmin is er enig verschil tussen verzoekers van internationale bescherming en Tsjechen wat betreft de dekking van gezondheidsdiensten (eigen vertaling).") Hieruit blijkt geen gebrek aan een passende hulpverlening en ondersteuning.

Er blijkt ook uit de respectievelijke beslissingen dat de gemachtigde de gezondheidssituatie van beide verzoekers afzonderlijk onder de loep heeft genomen en wat betreft verzoeker ook aandacht heeft gehad voor de operatie die hij heeft moeten ondergaan en zijn PTSD die hij aan een schedeltrauma met hersenschudding heeft overgehouden.

Toch kan de Raad de conclusie van de gemachtigde volgen waar hij voor beide verzoekers motiveert dat: "We wijzen er echter op dat de in het administratief dossier aanwezige documenten geen aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de elementen in het administratief dossier kan niet worden besloten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Tsjechië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Tsjechië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De gemachtigde verwijst immers terecht naar het arrest CK tegen Slovenië van het Hof van Justitie van 16 februari 2017 waarin het Hof de lat toch hoog legt vooraleer kan aangenomen worden dat een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat een reëel risico betekent op een schending van artikel 4 van het Handvest. Zo stelt het Hof dat artikel 4 van het Handvest aldus moet worden uitgelegd dat "de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou vormen". In casu liggen geen elementen voor waaruit blijkt dat de overdracht van verzoekers een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van hun gezondheidstoestand. De coronacrisis en het feit dat verzoekers een vriendschap hebben opgebouwd met een Belgische familie doet hieraan geen afbreuk.

De schending van de artikelen 3, 21 en 29 van de Dublin III-verordening, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest, van het vertrouwensbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES